

ת"פ 37728/09/15 - מדינת ישראל נגד אמיר חדד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 37728-09-15 מדינת ישראל נ' חדד
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אמיר חדד

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד דינה דוד

ב"כ הנאשם: עו"ד דוד בוחבוט

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירת איומים. על פי המיוחס לו בכתב האישום, ביום 21.7.15 סמוך לשעה 01:30, בישוב אשתאול בעת חופשה משירות המילואים, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין מוהנד אלעוברה. במהלך הוויכוח הכניס הנאשם מחסנית לנשק, דרך את הנשק וכיוון אותו לעבר המתלונן. בעוד המתלונן נוסע מהמקום, רץ הנאשם לעבר המתלונן תוך שהוא מכוון את הנשק לעברו. הנאשם אמר למתלונן "אם אתה תחזור לפה עוד פעם אני נותן לך כדור בראש" וכן "זה שטח שלי ואם אתה עוד פעם חוזר לפה תזמין אמבולנס שייקח אותך". במהלך הריצה אחר רכבו של המתלונן, איים הנאשם על המתלונן "אם אתה גבר תעמוד אני נותן לך כדור בראש".

2. תשובת הנאשם לאישום ניתנה ביום 8.9.16. הנאשם אישר כי נכח במקום ופגש במתלונן, אך הכחיש כי איים עליו. לדבריו, ביום האירוע היה בחופשה של כמה שעות משירות מילואים ולכן היה לבוש מדים והחזיק ברשותו נשק. במהלך הוויכוח הנאשם נשא נשק ללא מחסנית, וטען כי המחסניות נלקחו מביתו יום לאחר האירוע. הנאשם לא כיוון את הנשק לעבר המתלונן אלא ביקש אותו לעזוב את המקום, שהוא שטח פרטי בבעלותו. עוד נטען כי נגד הנאשם הוגש כתב אישום בשל כך שהיה לו אירוע קודם עם קצין החקירות באותה תחנה שחקרה תיק זה, ובעקבותיו הועמד השוטר לדין משמעתי.

3. מטעם התביעה העידו המתלונן, מוהנד אלעובריה והשוטרים רביב כספי וגולן יששכר, והוגשה הודעת הנאשם. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו והשוטר מוטי רגב. כן הוגשו הודעת המתלונן במשטרה (נ/1), מסמך בדבר בירור תלונת הנאשם על השוטר רגב (נ/2), ומזכרים שערך השוטר רגב (נ/3-4).

4. שני העדים שנסעו עם המתלונן ברכב לא העידו, הגם ששמים נכתב ברשימת עדי התביעה, מאחר ולא התייצבו לדיון שנקבע לשמיעת ראיות, ובקשת המאשימה לדחות את הדיון לצורך שמיעת עדותם נדחתה, לאחר שלא הוצגו אישורי מסירה כדין וב"כ הנאשם התנגד לבקשת הדחייה.

הראיות

5. המתלונן, מוהנד אלעובריה, העיד כי הוא עובד כנהג משאית המוביל ירקות. במועד האירוע הגיע למושב אשתאול לפרוק סחורה בסביבות השעה 01:00-01:30 והסביר כי נוהג להגיע למקום כמעט בכל יום במסגרת עבודתו. המתלונן פגש בנאשם שצעק לו לעצור בעודו אוחז נשק. בחקירתו הנגדית שלל כי הנאשם החזיק פנס, ואמר כי יתכן שהחזיק בידו טלפון. הנאשם ניגש לחלון הרכב ושאל לפשר מעשיו והוא השיב לו כי הוא פורק סחורה. הנאשם איים עליו לבל יחזור שוב ואמר שאם יחזור "ייתן לו כדור בראש". הוא אמר לנאשם שבסך הכל הגיע לפרוק סחורה והנאשם אמר לו שאם יחזור, מוטב שיזמין אמבולנס. גם חברו שהיה אתו התערב ואמר כי המתלונן עובד שם ונוהג להגיע לשם תמיד. המתלונן הראה לנאשם היכן הוריד את הסחורה והנאשם שב ואמר לו שלא יחזור למקום וכי אם יחזור "ייתן לו כדור בראש", הכניס את המחסנית ודרך את הנשק. המתלונן נסע מהמקום, ובעודו נוסע הנאשם צעק לעברו "אם אתה גבר תעמוד ואני אתן לך כדור בראש". הוא האיץ את נסיעתו והתקשר למשטרה. כאשר חזר למקום יחד עם השוטרים הנאשם התעצבן ואמר שכאשר רואה ערבי הראש שלו מתהפך. המתלונן נשאל בחקירתו הנגדית מתי הנאשם כיוון לעברו את נשקו והשיב כי הוא עשה כן פעמיים, פעם אחת בסוף האירוע ופעם אחת לאחר שנסע מהמקום והנאשם רץ אחרי משאיתו. המתלונן עומת עם הודעתו (נ/1 שורה 3), בה אמר כי בתחילת האירוע הנאשם כיוון לעברו את הנשק, והסביר כי בתחילת האירוע הנאשם החזיק את הנשק ללא מחסנית ובהמשך הכניס מחסנית ודרך את הנשק. המתלונן אישר שהנאשם הדליק סיגריה ולא זכר באיזה שלב של האירוע הצית אותה- האם לפני, אחרי או תוך כדי שדרך את הנשק. המתלונן אישר כי ברכב היו עמו שני אנשים נוספים- חבר שלו, פאדי, ובן דוד של החבר שלא זכר את שמו.

6. גולן יששכר שירת במועד הרלוונטי כשוטר שח"מ ודו"ח הפעולה שערך הוגש במקום חקירה ראשית (ת/2). על פי האמור בדו"ח, הוא הגיע למקום בעקבות פניה של מודיע למוקד 100 על כך שאדם איים עליו עם נשק מסוג M16, וכי הוא בדרכו לכביש מספר 1 והחשוד אחריו. גולן יצר קשר טלפוני עם המודיע- המתלונן, ונפגש עמו ועם שניים נוספים בשער הגיא. המתלונן סיפר לגולן כי החשוד איים עליו בנשק, דרך את הנשק ורץ לכיוונו. גולן נסע למקום האירוע יחד עם המתלונן והאחרים. המתלונן אמר לגולן כי לא יודע את מספר המשק, אך הכווין אותו למקום האירוע, שם ביצעו סריקות ולא אותר דבר. גולן יחד עם קצין תורן בשם חיים עמר ניגשו למשק הסמוך, ואת הדלת פתח להם הנאשם שלבש מכנס צבאי וחולצה שחורה, היה נסער וסיפר את גרסתו לאירוע ועל כך שנשא עמו את הנשק על מנת להגן על עצמו ועשה כן בהתאם ל"חוק דרומי". גולן ציין בדו"ח שמאחר ובמקום נכחו אשתו של הנאשם וחברו, והמצב היה "רגיש", הוחלט שלא לקחת את נשקו

של הנאשם והוא עוכב לתחנה בחדש לביצוע עבירה של איומים בנשק. בהמשך, לאחר הנחיה של מפקד התחנה והחקירות ניגש לקחת את נשקו של הנאשם והעבירו לחוקר רביב כספי. בחקירתו הנגדית הבהיר גולן כי האמור בחלקו הראשון של דו"ח הפעולה בנוגע לתיאור האירוע, נכתב כעדות מכלי שני, בהתאם לתיאור שקיבל ממוקד 100, וכי הוא עצמו לא יכול לדעת מה אירע בפועל. בחקירתו הנגדית שב והדגיש כי הקצין התורן קיבל את ההחלטה להשאיר את נשקו של הנאשם בבית עד שיערך ברור, הגם שככלל לא מקובל לעשות כן. גולן לא זכר האם כשלקח את הנשק מהבית הייתה בתוכו מחסנית.

7. השוטר רביב כספי שירת במועד הרלבנטי כחוקר, וגבה את הודעת הנאשם והודעות המתלונן וחבריו. השוטר הסביר כי לאחר שהוברר שהסייר שטיפל באירוע לא לקח את נשקו של הנאשם, הוא ביקש מהשוטרים לגשת ולהביא את הנשק, בהתאם להנחיות ביחס לאירועים בהם מעורב נשק. כמו כן, עדכן את קצין החקירות בדבר האירוע, והדגיש כי אך ורק קצין החקירות מוטי רגב, ולא הקצין התורן באותו הלילה, חיים עמר, הוא שנתן את ההנחיה על שחרורו של הנאשם.

8. הודעת הנאשם נגבתה מספר שעות לאחר האירוע. הנאשם אמר כי קיבל את הנשק במסגרת שירות מילואים. לדבריו, הוא הגיע לביתו סמוך לחצות, לכמה שעות מנוחה. לאחר ששכב לישון, שמע את הכלבים בחוץ משתוללים וקולות ודיבורים בערבית ולכן יצא מהבית בבהילות, חשב שהגיעו לפרוץ ולגנוב, לקח עמו את הנשק ונעזר בפנס שבפלאפון שלו. הוא ראה אנשים עולים למשאית בדרכם לצאת משטחו, וסימן לנהג המשאית לעצור באמצעות הפנס. הנשק היה מונח עליו במצב "תלה כתף" (בהערת חוקר נכתב כי הנאשם מדגים לחוקר כי אחז בנשק ב"הצלב"). הוא שאל את המתלונן למעשיו במקום והמתלונן אמר לו כי הוא פורק סחורה. הוא אמר למתלונן שהדבר מפריע לו בשעת לילה מאוחרת, סמוך לשעה 02:00, וביקש ממנו לעזוב את שטחו הפרטי ולא להיכנס אליו עוד. המתלונן השיב לו שהוא לא שואל אותו ובכוונתו להיכנס לשטח גם למחרת. התפתח ביניהם ויכוח שבסופו המתלונן נסע מהמקום והוא חזר לישון. הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן וחבריו. כשנשאל מדוע שהמתלוננים יעלילו עליו, השיב כי יתכן ועשו כן מאחר ואמר להם שלא יכנסו לשטחו. בשעת החקירה נשקו של הנאשם היה בתחנת המשטרה, והוא אמר כי המחסניות נמצאות בבית. לדבריו, יצא מהבית עם נשק ללא מחסנית, רק לצורך הרתעה וממילא לא התכוון לעשות בו שימוש. הנאשם שלל מכל וכל את טענת המתלונן וחבריו כי איים עליהם, כיוון לעברם את הנשק ודרך אותו, וכן שלל את הטענה שרדף אחריהם לאחר שנסעו מהמקום. לדבריו שוחח רק עם הנהג ועם האדם שיש בצדו השני של הרכב, אך לא עם האדם שישב באמצע, וכי לא הרגיש מאוים במהלך השיחה. הנאשם אמר שיש מצלמות במקום אך הן לא עובדות, ולא רואים מהן את הכביש.

9. הנאשם העיד בבית המשפט כי הגיע בליל האירוע לביתו ובסביבות השעה 01:15 שמע רעשים של דפיקות פח. הוא מתגורר באזור מבודד והבית הקרוב נמצא במרחק של כארבעים עד חמישים מטרים מביתו. בעבר היו ניסיונות גניבה במקום ומאחר והוא לא מאמין בעבודת משטרת ישראל וסומך רק על עצמו, לבש את המדים שהיו קרובים אליו ויצא מהבית עם טלפון, פנס ונשק תלוי על הכתף, לא ב"הצלב". הנאשם העיד כי משק 13, שאליו הגיע המתלונן צמוד למשק שלו, שהוא משק 12, והמתלונן חנה עם המשאית בשטח שלו. הוא סימן למתלונן עם הפנס לעצור. המתלונן והאחרים שהיו עמו ראו את הפנס, נכנסו למשאית והחלו לנסוע מהמקום, והוא שב וסימן להם בפנס לעצור. הוא שאל את המתלונן לפרש מעשיו. המתלונן אמר שהוא פורק

סחורה עבור השכן, הוא אמר לו שהכניסה למשק של השכן היא מהצד השני. בשלב זה החל ויכוח ביניהם, והמתלונן אמר לו שהוא לא שואל אותו אם הוא יכול להיכנס לשטח שבו חנה. לבסוף המתלונן נסע מהמקום במהירות. לגרסת הנאשם לא היה בשום שלב של האירוע שימוש באיומים, וודאי לא בנשק, והוא אף ציין כי בשום שלב של האירוע לא הרגיש צורך לעשות שימוש בנשק, שכן לא חש מאוים. הנאשם הסביר כי אמר לשוטרים במקום כי יצא עם הנשק במטרה להגן על עצמו, שכן בתחילת האירוע לא ידע מה פשר הרעשים, וכשיצא מהבית אמנם היה לו חשש לחייו, שרק בהמשך התפוגג. בחקירתו הנגדית שלל הנאשם כי התעצבן על המתלונן במהלך האירוע. בפי הנאשם לא היתה סיבה מדוע המתלונן יעליל עליו, וטען כי יתכן וזה נפגע שאסר עליו להיכנס לשטחו. הנאשם נשאל כיצד זה מסר בהודעתו כי לאחר שהמתלונן עזב את המקום הוא הלך לישון בביתו ואילו מדו"ח הפעולה של השוטר גולן ת/2, עולה כי הוא היה לבוש מדים ונסער כאשר השוטרים הגיעו לביתו, והנאשם השיב כי ראה את השוטרים באים במצלמות האבטחה ועל כן התלבש.

10. מוטי רגב שימש קצין חקירות בתחנת מטה יהודה. רגב העיד על היכרותו עם הנאשם מתיק חקירה אחר בו נחקר הנאשם בחשד לאיומים על מנהלת ומורה בבית הספר של בנו, תיק שהוא עצמו החליט על סגירתו בעילה של חוסר אשמה. רגב מסר כי הנאשם הגיש מספר תלונות נגדו, ונהג לקבול על כל החלטה שהתקבלה בעניינו. לדבריו, הוא מעולם לא הועמד לדין משמעתי בגין תלונות אלה ותלונות הנאשם נמצאו לא מוצדקות. יצוין כי במכתב שהוגש על ידי ההגנה (נ/2) נכתב כי סגן מפקד משמר הגבול החליט להתייחס לתלונתו של הנאשם נגד רגב כתלונה שאינה מוכחת, אך הורה כי נגד הקצין רגב יינקט צעד משמעתי בפני מפקדו, על מנת להיטיב את השירות לאזרח. רגב הסביר כי במקרה הנוכחי פנה לקצין אח"מ בעניינו של הנאשם, הגם שהוא עצמו קצין חקירות, מאחר והוא נוהג לעשות כן ביחס לכל מעוכב או עצור. רגב התייחס למזכר שערך בו פרט התייעצות בעניין הנאשם עם מפקד התחנה, והסביר כי פעל כך בהתאם להנחיה של קצין תלונות הציבור שהורה לו להתייעץ אם יטפל בנושא שנוגע לנאשם, על מנת שלא תעלה טענה שלא משוא פנים בשל תלונתו הקודמת. רגב הסביר כי החליט להורות על שחרור הנאשם בתנאים של מעצר בית בשל חומרת העבירה, ואמר כי הוא היחיד שמוסמך לקבל החלטה על שחרור או מעצר, ולכן לא יתכן כי היתה החלטה אחרת על שחרורו של הנאשם ללא תנאים. רגב לא זכר כיצד הגיע נשקו של הנאשם לתחנה ובאיזה שלב הגיעו לידי המחסניות, אך אישר שקיבל אותן מידי השוטר גולן. רגב הוסיף כי הנאשם, שהיה בעבר מתנדב במשטרה וכתוצאה מהתלונה הקודמת נגדו נפלט מהתנדבות במשטרה, נהג להלך אימים על השוטרים בתחנה ועליו בפרט, ונהג להעביר לו, באמצעות צדדים שלישיים, מסרים ש"יטפל בו", בשל כך שייחס לו את הפסקת התנדבותו במשטרה.

הערכת הראיות וקביעת ממצאים עובדתיים

11. הצדדים אינם חלוקים על עיקרה של המסגרת העובדתית: כך, אין חולק כי המתלונן נכנס עם המשאית בשעת לילה מאוחרת לשטח הסמוך לשטח ביתו של הנאשם על מנת לפרוק סחורה למשק השכן, כי הנאשם יצא מהבית כשהוא נושא עמו נשק, וכי היה ויכוח בין הנאשם למתלונן. השאלה האם השטח בו פרק המתלונן סחורה מן המשאית הוא שטח השייך לנאשם אינה רלבנטית לשאלת התקיימות יסודות העבירה, וממילא לא הובאה כל ראייה לתמוך בטענה זו. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלה האם במהלך הויכוח בין הנאשם למתלונן וחבריו, הנאשם כיוון לעברם את הנשק, דרך אותו ואיים על המתלונן במילים ובאמצעות הנשק, האם בנשק הייתה מחסנית והאם לאחר שהמתלונן נסע מהמקום הנאשם רדף אחרי רכבו.

12. הגם שעדותו של המתלונן העלתה מספר תמיהות, שיפורטו להלן, מצאתי כי בסופו של יום ניתן לקבל את עיקרי דבריו ולקבוע על פיהם ממצאים.

המתלונן נשאל אם יש לו עבר פלילי והשיב כי אינו זוכר. תשובה זו היא ללא ספק תמוהה, ואולם בסופו של יום לא הוצגה כל ראיה כי למתלונן יש עבר פלילי באופן שיגרום לתשובתו להיראות כאילו ניסה להסתיר עובדה זו, ולנוכח התרשמותי ממנו, לא מן הנמנע שהוא לא הבין עד תום את משמעות השאלה.

המתלונן טען כי הנאשם הצית סיגריה תוך כדי האירוע ולא זכר באיזה שלב בדיוק. פעולה של דריכת הנשק דורשת שימוש בשתי הידיים וקשה לבצעה תוך כדי אחיזת סיגריה, מה גם שאין חולק שהנאשם החזיק גם את מכשיר הטלפון בידו.

על אף האמור, אינני סבורה כי תמיהה זו מצדיקה את דחיית העדות כולה, ולכל היותר יש בה כדי להטיל ספק בשאלת דריכת הנשק, זאת מהטעמים שיפורטו להלן; המתלונן פנה למשטרה באופן מידי, ניתן לומר אף- תוך כדי האירוע, כשהיה בדרכו לעזוב את המקום. בדבריו למוקד תיאר כי הנאשם איים עליו עם נשק ורודף אחריו. מדובר באמרה של עד תוך כדי ביצוע העבירה שהיא ראיה מסוג *res gestae*. פניה מיידית זו למשטרה מחזקת את מהימנות העדות (ראו ע"פ 7293/97 **ז'אפר נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(5) 460), ומלמדת על הבהלה שאחזה במתלונן לנוכח מעשיו של הנאשם. ניסיון החיים מלמד כי בהלה שכזו אינה אופיינית לוויכוח שגרתי מהסוג שמתאר הנאשם. לא מצאתי כל עילה לכך שבתום הוויכוח ולאחר שהמתלונן כבר עזב את המקום הוא יפנה למשטרה ביוזמתו ויעליל על הנאשם כי איים עליו, וגם הנאשם עצמו התקשה להסביר המניע לתלונה זו.

אני מקבלת גם את דבריו של המתלונן כי הנאשם רץ אחרי המשאית למרחק קצר. העובדה ששרר חושך במקום לא מנעה מהמתלונן להבחין בנאשם שכן הנאשם אחז בידו את מכשיר הטלפון ששימש לו כפנס.

13. מנגד, יש קושי ממשי לקבל את עדותו של הנאשם כי בינו לבין המתלונן התנהל ויכוח מילולי קצר, ללא איומים, שהסתיים בנסיעתו של המתלונן מהמקום. כאן המקום להזכיר שגם על פי עדותו של הנאשם, כאשר יצא מהבית ופגש במתלונן, האחרון היה בדרכו אל מחוץ לשטח שבו פרק את הסחורה, במטרה לעזוב את המקום. הנאשם הוא שסימן לו לעצור והוא שפתח בשיח עמו.

גרסתו של הנאשם בנוגע לקיומן של מצלמות אבטחה וטווח הצילום שלהן השתנתה לאורך ההליך וחיזקה את ההתרשמות מחוסר המהימנות שבעדותו: בהודעה במשטרה אמר "הם לא עובדות, שלי אבל לא רואות את הכביש" (ת/1 שורה 33). בעדותו בבית משפט אמר שראה את השוטרים במצלמות כשהם מגיעים לכיוון הבית (עמ' 28 שורה 7). כאשר התבקש להבהיר את הסתירה, אמר שיש מצלמות בבית אבל במשק אין מצלמות (שם, בשורות 13-14). הנאשם לא אמר בעדותו דבר לגבי מצלמות שאינן עובדות, או שלא עבדו במועד הרלבנטי.

התרשמתי, גם מתוך אמרתיו של הנאשם וגם מתוך עדותו של המתלונן, כי הנאשם יצא מהבית כשהוא מבוהל בעקבות הרעשים ששמע בשעת לילה, ובין היתר על רקע זה, הנאשם רגז על תשובותיו של המתלונן והוויכוח שניהל עמו. העובדה כי המתלונן פנה לעזוב את המקום העלתה עוד יותר את חמתו של הנאשם, אשר רדף אחריו ושב וכיוון אליו את הנשק.

14. אין בידי אף לקבל את טענת הנאשם כי כאשר יצא מהבית עם הנשק, לא הייתה לו מחסנית. הנאשם הסביר גם בעדותו במשטרה וגם בבית המשפט כי בשלב ראשון כשיצא מן הבית לא ידע למה לצפות, וחש פחד וחשש ממשיים, אשר התפוגגו לאחר שפגש במתלונן והבין את נסיבות נוכחותו במקום. ואולם, כאמור, גם לשיטת הנאשם, בשלב של יציאתו מן הבית לא ידע מהי הסכנה האורבת לו.

ההגנה התעכבה על עברו הצבאי של הנאשם, ומובן כי מי שהוא בעל ניסיון צבאי שכזה, יודע היטב כי נשק ללא מחסנית עשוי להתגלות כחסר תועלת בנסיבות של סכנה ממשית לחיים. הנאשם אף אמר בדבריו לשוטרי גולן כי יצא עם הנשק כפי שמאפשר לו "חוק דרומי", שהוא, כידוע, תיקון לחוק העונשין, שנחקק כדי להקים הגנה למי שביצע, בנסיבות מסוימות, מעשה אלימות ולא למי שהסתפק באיומים בלבד.

אני מקבלת אמנם את דברי הנאשם לפיהם כאשר יצא מהבית הוא סבר, באמת ובתמים, כי מדובר בגנבים או מי שהגיע לבצע עבירה אחרת (עמ' 25 שורה 25, עמ' 26 שורה 29). החלטתו של הנאשם לצאת עם נשק הייתה לצורך עשיית שימוש בו במקרה הצורך, שהרי גם לפי דבריו הוא אינו מאמין במשטרה ורוצה "לסגור את הדברים בדרך שלו" (בפרוטוקול נכתב בטעות "לזכור" במקום "לסגור" עמ' 25 שורה 25).

יתרה מכך, הגם שגרסתו של הנאשם בעניין קיומן של מצלמות אבטחה במקום השתנתה, כפי שתואר לעיל, בבית המשפט טען כי ישנן מצלמות המכסות את הבית. משכך, העובדה כי לא הובא תיעוד האירוע שיש בו כדי ללמד מה היה מצב הנשק כאשר הנאשם יצא עמו מהבית, האם נטל עמו מחסנית אם לאו, שעה שהמצלמות נמצאות בשליטתו, עומדת לחובתו של הנאשם.

בנסיבות אלה, יש לדחות את גרסת הנאשם ולקבל את גרסת המתלונן לפיה בנשקו של הנאשם הייתה מחסנית שהוכנסה לנשק תוך כדי השיח ביניהם.

15. סיכומם של דברים עד כאן- אני מקבלת את עדות המתלונן כי הנאשם כיוון אליו נשק ואיים עליו באיומים מילוליים כפי שתיאר, התנהלות התואמת את מזגו הסוער של הנאשם כפי שתואר גם על ידי עד ההגנה רגב, ואף בא לביטוי במהלך הדיון בבית המשפט (ראו עמ' 22 שורה 5).

16. אין מקום לקבל את הטענה כי התלונה נגד הנאשם הבשילה לכדי כתב אישום עקב רצון של מוטי רגב להתנכל לנאשם. לא התרשמתי מתוך הדברים כי לרגב היה עניין אישי להתנכל לנאשם, וההתרשמות היא שדווקא בלבו של הנאשם היה על רגב.

אמנם נטען ביחס לאופן התנהלות החקירה, כי בעת חקירת התיק התגלעו סתירות בין דברי העדים, השוטר כספי נחקר על כך ואף המתלונן עומת בחקירתו הנגדית עם אמירות שאמרו לכאורה שני האנשים ששהו עמו ברכב ואולם אמרותיהם של שני האחרים לא הוגשו על ידי ההגנה, ולו כדי לסתור את עדותו של העד, ומכאן שלא ניתן לקבוע כי האם אמנם היו סתירות כאמור.

בנסיבות שתוארו בסעיף 4 לעיל, לא מצאתי אף לזקוף לחובת התביעה את העובדה כי שני העדים ששהו בחברת המתלונן לא העידו.

17. אשר לאופן ניהול החקירה, אמנם ההחלטה של השוטרים שלא לקחת עמם את נשקו של הנאשם כשהוא עצמו נלקח לתחנת המשטרה ונחשד באיום באמצעות הנשק מעוררת תמיהה רבה, ואולם לא סברתי כי בכך יש כדי לשנות ממכלול הראיות שהוצגו או ללמד על מגמה לא עניינית כלשהי של המשטרה.

18. מכלול הראיות מלמד כי המתלונן הגיע לשטח הסמוך לביתו של הנאשם על מנת לפרוק סחורה ממשאיתו. כשעמד לעזוב את המקום עם המשאית, הנאשם יצא מביתו כשהוא נושא נשק M16 סימן למתלונן לעצור את הרכב, ניגש לחלון של הנהג ושאל לפשר מעשיו במקום. כשהמתלונן השיב לו הוא אמר לו שלא יחזור למקום ואם יחזור ייתן לו כדור בראש. המתלונן וחבריו התווכחו עם הנאשם. הנאשם אמר למתלונן שאם יחזור למקום עליו להזמין אמבולנס שייקח אותו, וכיוון לעברו את הנשק כשבנשק הייתה מחסנית. המתלונן החל לנסוע מהמקום והנאשם רץ אחרי המשאית למרחק קצר, כיוון לעברה את הנשק וצעק לעבר המתלונן שאם הוא גבר יעצור והוא ייתן לו כדור בראש.

19. המעשים המתוארים מקימים את יסודות העבירה בה מואשם הנאשם, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ז, 20 אפריל 2017, במעמד הצדדים